

Оставишь ли са на ума на жената, то трѣба живѣ въ гроба си да влѣзешъ, *анаджиму*. — Колко по-скоро да я махна азъ нея отъ главата си: по сега времето ѝ, мажъ ѝ трѣба. Зере съсъ нейнитѣ пусти моди *баша чякжмасъ*. Туй сѣтнюту му ѝ мюхлюзлюкъ, *анаджиму*.

ЯВЛЕНІЕ II.

Хаджи Коста, Райчу.

Райчу. [*който идва отъ вратата*] Чорбаджи, же ходж ли по сега на дюгень?

Х. Коста. Хемъ ти. . . другъ пжть като отидешъ нейдѣ да не заспивашъ, че та зематъ дяволитѣ.

Райчу. А че. . . чорбаджи, азъ снощи ги чакахъ, чакахъ. . . тѣ като са заловихъ на. . . инаквото хоро. . .

Х. Коста. На какво?

Райчу. Намъ какъ му казвахъ. . . пол-по-лика. — Я тѣй хе, олавятъ са мажъ и жена прегърнато, па са въртатъ [*по-назва съ ржка си*] тѣй. . . тѣй. . .

Х. Коста. [*на себе си*] Резилликъ [*на Райчя*] Ами буля ти хаджійка игра ли?

Райчу. Ам' че какъ? . . . и тя, и Айка и, и. . .

Х. Коста. [*на себе си*] Дѣ не ставай дяволъ дѣ!

Златинъ гласъ [*зачува са отъ вжтрѣ сцената*] Нѣма го тука, нѣма.

Х. Коста. Кой е тамъ?

ЯВЛЕНІЕ III.

Х. Коста, Райчу, Злата, *послѣ* Митю.

Злата. Хаджи Станюва синъ пита за тебе, па азъ му казахъ, че та нѣма.

Х. Коста. Че защо да лъжешъ?

Злата. Ех, горко му дошло, да си върви тамъ.

Х. Коста. (*на Райчя*) Скоро да го върнешъ (*Райчу излиза*).

Злата. (*наперено*) Я пжкъ, не ми го трѣба.

Х. Коста. (*намусено*) Да мълчишь тамъ зере!..